

ПЛАНИНСКИ СЪН

Целунете ме, звездни простори,
вън когато притихне нощта,
в тая бедна планинска колиба
аз живея далеч от света.

Вечер морен в леглото заспивам
сред шума на листа и трев
и дочувам балканския вятър
утешителна реч да мълви.

Нямам никой, живея с овцете
и от извора хладен и чист
пия глътки вода и целувам
всеки паднал в ръката ми лист.

И самичък, в тревата зелена
с уморени немощни ръце,
чувам как всемогъщо и бодро
бий великото земно сърце.

16